

И така се започналъ страхенъ бой. Какво щѣло да стане съ тѣзи хора, не се знаело, ако не сж били наблизко нѣколко опачи. Опачиѣ оставили ратата си и съ копрани въ ржце отишли да видятъ, какво става на пжтя. И тамъ тѣ видѣли двама души съ разкъравени глави и съ разкъсани дрехи да се търкалятъ въ праха.

Едва ги разтървали. Защото и двамата били изпаднали въ яростъ и нищо не виждали предъ себе си.

Следъ малко единъ

отъ опачиѣ, най-стариятъ,

се приближилъ до тѣхъ и

тихо запиталъ:

— Защо се биете, при-

атели?

Двамата работници се

изгледали, ала нищо не

отвърнали.

Стариятъ опачъ пакъ

запиталъ:

— Кажете, бе брата, защо бѣше този бой между

васъ?

— За съвсемъ празни работи, — отвърналъ

единиятъ.

— Почти за нищо, — добавилъ вече успокоенъ

другиятъ.

И тѣ разправили на оуденитѣ опачи цѣлата си

история.

— Не сте само вие, които се биете за нищо и

никаква работа, — казалъ стариятъ опачъ. — Има

хиляди и милиони хора и цѣли народи има, които се

биятъ и убиватъ сжщо като васъ за нищо. Колко

жени и деца така се зачернятъ! Колко страдания

така се причиняватъ! А хората трѣба да живѣятъ

въ миръ и обичъ помежду си.

Така казалъ стариятъ опачъ и тръгналъ къмъ

ралото си. Прснали се и другитѣ опачи, а двамата

побѣдници съ приведени глави дълго още стояли на

пжтя. Най-после единиятъ протегналъ ржка. Дру-

гиятъ я стисналъ и следъ това пакъ поели своя пжтъ.

Владимиръ Русалиевъ